

פני מזרח מאדימין

הינדה וייס

2021

אוצרת ורדית גרוס

צוות ארטפורט

מנהלת ורדית גרוס

רכזת התכנית יעל משה

מפיקה נעמה הנמן

אחראית גלריה ומדיה חברתית ניצן גאון

פרפורמנס, שירה ובת שיר וויליאם ק. צ'אנג

עיצוב גרפי סטודיו ג2

יחסי ציבור הפלטפורמה לאמנות

תרגום דריה קוטובסקי

מולטימדיה פרואייוי

הקמת תערוכה ששי מזור

אחראי סאונד רונן נגל

מיקס נתי טאוב

עריכת סאונד נתי טאוב, רוני אבליה

אולפן Sound Around

התערוכה הוקמה בסיוע:

מועצת הפיס לתרבות ולאמנות

עריית תל אביב-יפו

קרן רבינוביץ' לאמנויות ת"א

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון, פועל

ללא מטרות רווח לקידום וטיפוח האמנות העכשווית בישראל. דרך

כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי

הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב

הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות וחברה.

הקרן המשפחתית על שם תד אריסון: גייסון אריסון (יו"ר),

שלומית דה-פריס (מנכ"ל), רחל כהן (משנה למנכ"ל וסמנכ"ל כספים),

יפעת שמואלביץ' (סמנכ"ל השקעות חברתיות)

ועדה מייעצת לארטפורט: אילן דה-פריס, דני מוג'ה, מירה לפידות,

סאלי הפטל נוה ועידו בראל

פני
מזרח
מאדימין
וייס
הינדה

פני מזרח מאדימין

ורדית גרוס

במהלך שנת 2020 השתנתה האלסטיות של הזמן. הדקות, השעות, הימים והשבועות, איבדו את משמעותם המוכרת כסמן לתחילתו וסופו של היום, ליציאה מהבית ולפגישות בין אנשים. השמש עוד לא עלתה, וכבר היא ירדה, הימים הפכו כולם לבין ערביים אחד ארוך. גם המרחב השתנה ברגע — מדינות נסגרו, תנועה הוגבלה, המרחב הביתי והציבורי הוגדר מחדש. במהלך חודשים ארוכים מצאו את עצמם אנשים רבים מתהלכים בחוסר ידיעה ובחוסר ודאות לא רק לגבי העתיד לבוא אלא גם לגבי הרגע אותו הם חווים עכשיו.

מגיפת הקורונה תפסה את העולם נבוך ובלתי מוכן. את הינדה וייס היא תפסה בניו יורק ברגע של מעבר בין דירות. ללא מקום קבוע לגור בו ובימים בהם תוכניות מתבטלות בזו אחר זו, היא מצאה את עצמה משוטטת ברחובות שכל מי שיכל ברח מהם, מצלמת את המרחב הציבורי שהשתנה אל מול עיניה. בין טרטור ההליקופטרים לסירנות האמבולנסים, בין מחיאות הכפיים לצוותי הרפואה לקריאות מחאת תנועת Black Lives Matter נגד המשטרה, הינדה וייס מתעדת את הרגע שבו אירוע עדיין לא הסתיים אך הדימוי שלו כבר התחיל להבנות. היא מסתובבת ברחובות הריקים ובפארקים יחד עם וויל צ'אנג, איתו היא מעבירה את החודשים בהם לא ברור מה יותר מסוכן — להיות ביחד או להיות לבד.

למרות הקריאה להשאר בבית, ובהעדר חללים ציבוריים פתוחים, הפכו רחובות העיר ללב ההתרחשות. מתוך הבלבול, ולצד הפחד והכאב, התפתח מרחב יצירתי — בתי הקפה יצאו למדרכות, מוסיקאים ורקדנים החלו להתאמן בפארק, פגישות עבודה עברו לספסל מתחת לבית. חתונות ומסיבות התפרשו על פני הגינות, אורחים התקבצו במרפסות הבתים. בעיצומה של המגפה הגלובלית מצאו תושבי הכרך שנותרו בעיר זה את זה — נפגשו במכולת השכונתית, הכירו את השכן בקומה מעל.

דרך עבודת עריכה מדוקדקת מציגה וייס וידיאו קולאז' שמחבר בין הזמנים השונים. בין רגעי היאוש לרגעי ההפוגה. בין הפארקים וההתארגנויות הספונטניות, להגבלת התנועה והסגרים. בעוד שעצם הצילום עצמו הוא תמיד בחירה — מה ייכנס לתמונה ומה ייחתך החוצה ממנה, הקולאז' מאפשר לוייס

להביא פנימה שכבות נוספות של משמעות, היסטוריה וקונטקסט. הדימוי התיעודי הוא חומר הגלם שלה, ומתוכו היא גוזרת וצובעת, בונה סצנות חדשות ומייצרת מציאות אחרת, מקבילה ואפשרית. בעוד שהשימוש הנפוץ בטכנולוגיות עריכה מתקדמות הוא לזיוף המציאות והצגתה כשונה מזו שהיתה, הוידיאו קולאז'ים של וייס דוקא מקרבים אותנו אל המציאות כפי שהיא נחוות.

בעבודה "אימפריות" וייס מביטה מתוך האגף המצרי במוזיאון המטרופוליטן, מחווה לאימפריה היסטורית בת 3,000 שנה, לעבר סנטרל פארק. וייס מציגה פארק המחולק לעולם של מטה — ילדים משחקים בשלג במסיכות, כחלק מ"הנורמלי החדש", ועולם של מעלה — סופה משתוללת ומלאך המנפץ את חלונות האגף המצרי ומרמז, אולי מתריע, על סופה האפשרי של האימפריה האמריקאית. אימפריה שמצאה את עצמה בשנת 2020 במבוכה פוליטית סביב מנהיג שנוי במחלוקת, חווה גל של מחאות עממיות ומשותקת על ידי נגיף שהיא לא מצליחה לנצח.

בעבודה "PM 7" מציגה וייס אל מרפסות וגגות הבתים סביבה, אל האנשים שיצאו החוצה בשעה קבועה, כדי למחוא כפיים לאנשי הצוות הרפואי וגם כדי להיות, ולו לרגע, חלק ממהו גדול יותר. מחיאות הכפיים התיאטרליות, לנמען שהוא בלתי נראה גם על ידינו וגם על ידי מוחאי הכפיים, מופנות בגלריה אל עבודות הוידיאו האחרות, וגם אלינו, הצופים חובשי המסיכות, מושאי התערוכה לא פחות מאלו שמצולמים בה.

בעבודה היחידה שהיא צילום אחד נטול כל עריכה, מצלמת וייס את וויל בערב חגיגות יום העצמאות האמריקאי. כשהחושך יורד לאיטו על הפארק, וכשברקע מתפוצצים זיקוקי די־נור, שר וויל את שיר הקאנטרי על פנצ'ו ולפטי. במופע לצופה היחידה הוא שר: "במדבר שקט, ובקליבלנד קר, וכך גם הסיפור שלנו נגמר". ווייס — שנולדה בקליבלנד ועלתה בילדותה למדבר שהוא ארץ ישראל, ושהעבירה את חייה וזהותה במעבר בין השלג לשמש, מוצאת את עצמה חוגגת את יום הולדתה הארבעים בסנטרל פארק בין זרים, ניצבת מול האפשרויות שמולה ומנסה להבין — איפה הסיפור שלה מתחיל ואיפה הוא עומד להסתיים.

פחות משנתיים אחרי, ואנחנו לא יודעים איך ייראה סופו של משבר הקורונה. עוד לא עברנו מספיק כדי להבין איך השפיעו עלינו המגיפה, הסגרים והבידודים. אבל העין שלנו — לרגעים ביקורתית, לרגעים נוסטלגית ורוב הזמן הרבה פחות בטוחה בעצמה מבעבר — כבר החלה את תהליך עיבוד הנתונים, כבר מנסה להתחיל לבנות לעצמה פרספקטיבה.

הגיאולוגים מדברים על "זמן עמוק", הזמן שלוקח לתהליכים גיאולוגים להתרחש. זמן שהוא כה עצום עד שהוא מותח את תפיסת הזמן האנושית לקצה גבול היכולת שלה. הפיזיקאים מדברים על "זמן אמת", הזמן הממשי שלוקח למחשב לפתור בעיה, ושהמכשירים המבוססים עליו, הטלוויזיה והמחשב, מאפשרים לנו להתחבר יחד בזמן גלובלי, זמן שמחבר את כולנו לאותו עניין באותו הרגע, בשנתיים האחרונות יותר מאי פעם. הינדה וייס מציעה אפשרות נוספת לחשיבה על זמן — זמן מרובד, שמאפשר התבוננות קדימה ואחורה, בשכבות של מציאות שמתקיימות בזמנים שונים ובמקומות שונים במקביל, ומתגבשות יחד לתמונה אחת. תמונה של רגע הביניים, כששמי המזרח מאדימים ואנחנו מנסים להכריע האם זוהי שקיעתה של השמש או שאולי זהו כבר תחילתו של יום חדש.

פְּנֵי מַזְרַח מַאֲדִימִין

ביטוי הלכות מתוך הדיון בגמרא בנוגע לשאלה מתי מתחיל ומסתיים היום, וחשיבותו סביב שאלת כניסת ויציאת שבתות וחגים. לפי הלכה זו כל עוד השמים מאדימים במזרח, כתוצאה משקיעת השמש במערב, מדובר עדיין על אותו היום. פרק הזמן שבין סוף היום לתחילת הלילה נקרא "בין השמשות", וכיוון שיש ספק עקרוני האם הוא נחשב לחלק מהיום שלפניו או מהלילה שאחריו, הוא נידון לחומרה ומתייחסים אליו גם כיום וגם כלילה.

לְבִי בַּמִּזְרַח וְאַנְכִי בְּסוֹף מַעֲרָב

אחד מהשירים הבולטים ביותר בשירת ימי הביניים של יהדות ספרד, מאת רבי יהודה הלוי. השיר משקף לא רק את הגעגועים העזים לארץ ישראל, אלא גם את התהליך הרוחני הממושך בסופו מוכן המשורר לעזוב את כל טוב ספרד אשר במערב אירופה כדי לראות את בית המקדש החרב במזרח התיכון. השיר הפך לסמל לגעגוע וכמיהה לארץ רחוקה, למקום בו היית רוצה להיות.

הַסְמָקָה

פעולה פיזית לא רצונית החושפת לעולם את מה שאנחנו מרגישים. מקורה בהתרחבות כלי דם המובילה

לצבע אדמומי בפנים. מדובר בפעולה רפלקסיבית של הגוף, לרוב תגובה למצבי דחק, ומזוהה לרוב עם תחושות של כעס, חרדה, בושה או מבוכה, אם כי היא מזוהה גם עם רגשות רומנטיים, דוגמת התאהבות. האדמומיות ניכרת בעיקר על בעלי עור בהיר ונפוצה גנטית אצל יוצאי מזרח אירופה.

מַזְרֶקֶת בִּת'סְדָה

בלב סנטרל פארק עומדת אחת המזרקות הגדולות ביותר בניו יורק, ובמרכזה מלאך שמתנשא לגובה של שני מטרים וחצי. פסל הברונזה הניאו-קלאסי היה הפסל היחיד שהוזמן במיוחד עבור הפארק, מציג את מלאך המים שמתחתיו ארבעה כרובים המסמלים בריאות, טוהרה, איפוק ושלום. הפסל, שעוצב על ידי הפסלת אמה סטבינס הוצב ב-1873 והפך לנקודת ציון מרכזית. ברחבה תחתיו מצטופפים דרך קבע גיטריסטים, סקייטרים ונאהבים. המלאך מחזיק בידו האחת פרח, ואילו ידו השניה פרושה – מברכת את המים, או אולי מחכה שנושיט אליה יד בחזרה.

מְלֻאָכִים בְּשָׁמִי אַמְרִיקָה

מחזה מצליח, משנת 1987, מאת טוני קושנר שעוסק בהשפעת האיידס על החברה האמריקאית. המחזה, בן שבע שעות, עובד להצגה בת שני חלקים,

וכן לסרט ולסדרת טלוויזיה. בסופו של המחזה מתכנסים הגיבורים תחת מזרקת בת'סדה בסנטרל פארק, וגיבור המחזה הגוסס מאיידס מספר שהם הגיעו למקום היפה ביותר בעולם. האח שמלווה אותו מספר על אגדת המקום לפיה אם מישهو סובל, בגופו או בנפשו, עליו לצעוד דרך מזרקת בת'סדה, והוא יבריא ויתנקה מכאב. המזרקה, הם מבטיחים, עוד תשוב לפעול, וכל תושבי העיר החולים עוד ישובו וייטהרו בה.

לא מעט משברים ידעה ניו יורק בשנים האחרונות, אבל אי הודאות שהביאה איתה הקורונה הזכירה לרבים מותיקי העיר שתי תקופות אחרות – את התקופה שאחרי 9/11 ואת שיאו של משבר האיידס. מתקפות מבפנים ומתקפות מבחוץ, אבל בעיקר רגע של טלטלה שפוגעת בכולם, ושאת ההשלכות שלה – הקרובות והרחוקות – קשה אפילו לדמיין.

PM 7

כאות הוקרה לפעילות הצוותים הרפואיים במהלך משבר הקורונה, ובעקבות הסגרים אשר השאירו אנשים בבתיהם, החלו ברחבי העולם לצאת במחווה של מחיאות כפיים לצוותי הרפואה בשעה קבועה מדי יום. מה שהחל בסגרים הראשונים באיטליה בתיפוף על סירים ושירה של אריות מאופרות, התפרש למקומות נוספים בעולם בעקבות הוירוס, הגיע גם לישראל, והפך לריטואל קבוע בניו

יורק על בנייניה ורחובותיה הצפופים ודייריה המרובים. בכל יום בשעה 7 בערב יצאו רבים לחלונות ומחאו כפיים. בימים בהם אנשים כמעט ולא יצאו מבתיהם הפכה השעה שבע בערב לשעת התכנסות שיצרה תחושה של קהילה ושייכות.

8:46

8:46 הוא סמל ללאימות משטרתית, בהקשר הרצח של ג'ורג' פלויד. ב־25 במאי, 2020 ג'ורג' פלויד נעצר ונאזק על ידי שוטרים במיניאפוליס. אחד השוטרים, דרק שובין, לחץ את ברכו על צווארו של פלויד במשך דקות ארוכות כולל בזמן שהיה חסר הכרה, והוביל אל מותו. האירוע שצולם על ידי עוברים ושבים, וכלל את פלויד העצור זועק בחוסר אונים "אני לא יכול לנשום" הוביל לגל מחאה אדיר ברחבי ארצות הברית בהובלתה של תנועת Black Lives Matter. במרכזן של רבות מההפגנות ישב הקהל זה לצד זה למשך 8:46 דקות והרים את ידיו. צילומים משטרתיים שהתפרסמו חודשים מאוחר יותר העידו שמשך הזמן המדובר היה בעצם 9 דקות ו-29 שניות. אבל לזמן בשנת 2020 היו חוקים משלו.

מקדשו של דַּנְדוֹר,

מוזיאון המטרופוליטן

בשנת 1967 קיבל נשיא ארצות הברית לינדון ג'ונסון מתנה ממצרים - מקדש מצרי עתיק, מהמאה הראשונה לפני הספירה. המקדש הוסר ממוקומו המקורי במצרים כחלק מפעולה רחבה של יונסקו להצלת אתרי מורשת שהיה חשש שייטבעו בעקבות הקמת סכר אסואן. המקדש הוצב במוזיאון המטרופוליטן בשנות השבעים, באגף שהוקם במיוחד עבורו, וכולל חלון זכוכית אלכסוני ענק הבנוי כך שקרני השמש יפוזרו דרכו בדרך שתדמה את התאורה הקיימת באזור ממנו הגיע. השאלה מי רשאי להעניק מתנות בשם בני עמו, שעלתה לגבי לא מעט פריטים ארכיאולוגיים שהגיעו למערב, לא הכתימה את מקדש דנדור.

קינג קונג

מפלצת דמיונית המזכירה גורילת ענק שהופיעה בקומיקס ובסרטים מרובים בארצות הברית במהלך המאה העשרים. אחד האימג'ים המזוהים ביותר עם קינג קונג הינו מסרט משנת 1933 בו הוא מטפס על האמפייר סטייט בילדינג, מבנייניה האייקונים של ניו יורק, בנסיונותיו לעקור את גורדי השחקים ולהשמיד את העיר. בשנים האחרונות מואשמת דמותו של קינג קונג בגזענות ושנאת זרים, ובחיזוק הפחד מהגזע השחור בקרב אנשים לבנים. סמיכות הזמנים בין

יציאת הסרט למשבר הכלכלי הגדול שתקף את ארצות הברית ב 1929 והוביל להגירה של עובדים רבים ממדינות הדרום לערים הגדולות, רק חיזק את הפחד מפני אלו שמגיעים מחוץ למעגל המוכר. תקופות משבר, מאז ועד היום, היו תמיד רגע של חשש מהאחר.

פנצ'ו ולפטי

שירו המצליח ביותר של זמר הקאנטרי טאונס ואן זנדט הוקלט בשנת 1972 והגיע לראש טבלת ההשמעות ב 1983, בחידושם של וילי נלסון ומרל הגרד. הבלדה מספרת את סיפורו של לפטי, נער חסר מנוחה שעוזב את אימו בחיפוש אחר מזלו. הוא פוגש את פנצ'ו, שודד מקסיקני פרוע שמוצא את מותו במדבריות של מקסיקו לאחר שלפטי בוגד בו. הבלדה עוקבת אחר לפטי שמזדקן לבדו במלונות זולים בנסיונותיו לשוב אל משפחתו וחבריו שהמשיכו הלאה בחייהם.

הרביעי ביולי

יום העצמאות האמריקאי נחגג בתאריך בו הוכרזה עצמאותה של ארצות הברית ברביעי ביולי, 1776. נהוג לחגוג את הרביעי ביולי בזיקוקי די־נור, פיקניקים וברביקיו בבתים ובפארקים, ובקישוטים בצבעי הדגל האמריקאי – אדום, לבן וכחול. מופע זיקוקי הדי־נור בניו יורק הוא

הגדול בארצות הברית, עם למעלה מ־22 טון של פירוטכניקה שמתפוצצים בשמי העיר. לרוב נשלחים הזיקוקים מעל לאיסט ריבר, עם נקודות נוספות של מופעי זיקוקים קטנים יותר בפארקים השונים ובחצרות הבתים. מופע הזיקוקים המרכזי בניו יורק, שממומן על ידי חנות הכלבו מייסיז, משודר בשידור חי בטלוויזיה מאז שנת 1976.

שוֹטטות

המשוטט העירוני רואה ברחוב את ביתו, והוא שרוי בתנועה מתמדת בתוך ההמון, כמו מנסה לגנוב את מחשבותיו ואת סודותיו. המשוטט, שהושפע מדמותו של המשורר שארל בודלר וזכה לפופולריות גבוהה בכתביו של ולטר בנימין – הוא בלש־אמן במרחב הציבורי, והתשוקה שלו אינה לאינטימיות הביתית אלא לזו המוחצנת, המתרחשת מחוצה לו. דרך התבוננות והקשבה שודד המשוטט מהצועדים ברחובות את זכרונותיהם ומארגן אותם מחדש כך שיהפכו לזכרונותיו שלו עצמו.

בין הזמנים

בעולם הישיבות היהודי האורתודוקסי תקופת לימודים רציפה נקראת בשם "זמן" ושנת הלימודים בישיבה מחולקת לשלושה זמנים. בין כל זמן לזה שבא אחריו ישנה חופשה הנקראת "בין הזמנים" (לרוב נהגית במלעיל). תקופת בין הזמנים נועדה למנוחה מעמלה של תורה ולאגירת כוחות לקראת הזמן הבא. בעולם החילוני בין הזמנים מתייחס למרווחי הזמן – לתקופה שחולפת בין אירוע אחד למשנהו.

between the Great Depression that struck the United States in 1929 and led to the migration of many workers from the southern states to the big cities, and the film's release in 1933, only reinforced the fear of those coming from outside the familiar circle. Times of crisis, then as now, have always been moments of xenophobia.

The Flâneur

The *flâneur* (urban stroller) regards the street as his home, and is in constant motion in the crowd, as if trying to steal their thoughts and secrets. Introduced by poet Charles Baudelaire and further developed by philosopher Walter Benjamin, the figure of the *flâneur* is a detective-artist traversing the public space, and his passion is not for the intimacy of home, but for the one which takes place outdoors. By observing and listening attentively, the *flâneur* robs the passersby of their memories, rearranging them so as to make them his own.

Bein Hazmanim

In Jewish Orthodox Yeshivas, a continuous period of study is called “time,” and the school year in the yeshiva is divided into three times (semesters). Between each time and the ensuing one there is a vacation called *bein hazmanim* (Heb. between the times). This interval is intended for rest from the labor of learning Torah and gathering strength for the next semester. In the secular world, the phrase refers to time intervals, to the period between one event and another.

אי המושלים
Governors Island

אור אחרון
Last Light

משחקים בשלג
Playing in Snow

טיק טוק 2020
TikTok 2020

אימפריות
Empires

שמחות
Best Wishes

7 בערב
7 pm

המדבר שקט ופקליבלנד קר
"The desert's quiet,
Cleveland's cold"

8:46

חזרה
Rehearsal

started going out at a fixed time every day to applaud the health-care workers. What began in the first lockdowns in Italy with drumming on pots and singing arias from operas, spread to other places in the world following the coronavirus, reached Israel as well, and became a regular ritual in New York, with its crowded buildings and streets and its multiple occupants. Every day at 7 PM, many stood at their windows and clapped. On days when people barely left their homes, 7 PM became a time of gathering, which gave rise to a sense of community and belonging.

8:46

Eight minutes and 46 seconds symbolize the police brutality associated with the murder of George Floyd. Floyd was detained and handcuffed by police in Minneapolis on May 25, 2020. One of the police officers, Derek Chauvin, pressed his knee into Floyd's neck for many long minutes, even when the latter had already lost consciousness, causing his death. The event was filmed by passers-by, showing the detained Floyd crying helplessly "I can't breathe," leading to a massive wave of protests across the United

States led by the Black Lives Matter movement. At the center of many of the demonstrations (aka "die-ins"), the protesters sat or lay down side by side for 8:46 minutes with hands raised. Police footage released months later indicated that the duration in question was actually 9 minutes and 29 seconds, but time in 2020 had rules of its own.

The Temple of Dendur,

The Metropolitan Museum

of Art

In 1967, US President Lyndon B. Johnson received a gift from Egypt – an ancient Egyptian temple dating to the first century BCE. The temple was removed from its original location in Egypt as part of a UNESCO operation to save heritage sites that were in danger of being submerged following the construction of the Aswan High Dam. The temple was housed at the Metropolitan Museum of Art in the 1970s, in a wing constructed especially for it, and features a monumental diagonal glass window, built so that the sun's rays are scattered through it in a way that mimics the light conditions

in the place from which it came. The question of who is allowed to present gifts in the name of his people, which came up regarding quite a few archeological items that found their way to the West, did not tarnish the Temple of Dendur.

Pancho and Lefty

The most popular song by country singer Townes Van Zandt, *Pancho and Lefty* was recorded in 1972 and reached the top of the charts in 1983 with Willie Nelson and Merle Haggard's cover. The ballad tells the story of Lefty, a restless youth who leaves his mother in search of his fortune. He meets Pancho, a savage Mexican bandit who dies in the deserts of Mexico after Lefty betrays him. The ballad follows Lefty, who grows old alone in cheap motels in his attempts to reunite with his family and friends, who have moved on with their lives.

July 4th

American Independence Day is celebrated on the date of the Declaration of Independence of the United States on July 4, 1776. It is customarily

celebrated with fireworks, picnics, and barbecues in private homes and parks, and with red, white, and blue decorations as the colors of the American flag. The New York fireworks display is the largest in the United States, with over 22 tons of pyrotechnics exploding in the city skies. The fireworks are usually shot above the East River, with additional smaller firework displays in various parks and courtyards. The main New York fireworks display, sponsored by the Macy's Department Store, has been broadcast live on television since 1976.

King Kong

A fictional giant monster reminiscent of a gorilla, he has appeared in numerous comics and movies in the US during the 20th century. One of the images most identified with King Kong is from a film in which the ape is seen climbing the Empire State Building, one of New York's iconic buildings, in an attempt to uproot the skyscrapers and destroy the city. In recent years, King Kong's character has been accused of racism, xenophobia, and reinforcing fear of the black race among white people. The temporal proximity

“As long as the eastern

face of the sky is red-

dened by the light of the

sun setting in the west”

The phrase to which the title of the exhibition alludes appears in the Talmudic discussion regarding the question of when one day ends and the next begins, and its significance in the context of the beginning and ending of Shabbat and holidays. According to Jewish law, as long as the eastern face of the sky is reddened by the light of the sun setting in the west, it is still the same day. The liminal period of time between the end of day and the beginning of night, between sunset and nightfall, is called “dusk” or “twilight” (Heb. *bein hashmashot*), and since there is fundamental uncertainty as to whether it is part of the day before or the night after, the Sages impose the stringencies of both day and night on it.

Blushing

Blushing is an involuntary physical reaction caused by

dilation of the capillaries in the face, leading to its reddening, exposing to the world what we feel. It is a reflexive action of the body, usually a response to stressful situations, often associated with emotions such as anger, anxiety, shyness, or embarrassment, but also with romantic feelings, such as infatuation. The redness is especially noticeable on fair skin and is genetically prevalent among Eastern Europeans.

My Heart is in the East,

and I in the Uttermost West

One of the best-known poems in medieval Spanish-Hebrew poetry, written by Rabbi Yehuda Halevi, it reflects not only the intense longing for Zion, but also the prolonged spiritual process, at the end of which the poet is ready to leave all the bounties of Spain in Western Europe, to see the destroyed Temple in the Middle East. The poem has become a symbol of longing and yearning for a homeland, for a long desired place.

Bethesda Fountain

In the heart of Central Park stands one of New York’s largest fountains, with an angel towering to a height of eight feet in its center. The neoclassical bronze sculpture is the only artwork commissioned specifically for the park, featuring the Angel of the Waters with four cherubs beneath it, representing health, purity, temperance, and peace. Designed by Emma Stebbins, the sculpture was unveiled in 1873 and became a landmark. Guitarists, skaters, and lovers regularly crowd in the terrace below. The angel holds a lily in one hand, while the other hand is spread out, either blessing the water or perhaps waiting for us to extend a hand back to it.

Angels in America

A successful 1987 play by Tony Kushner addressing the impact of AIDS on American society. The seven-hour drama was adapted as a two-part play, as well as a film and TV miniseries. At the end of the play, the characters gather under the Bethesda Fountain in Central Park, and the protagonist, who

is dying of AIDS, says that they have reached the most beautiful place in the world. The male nurse who accompanies him recounts the legend of the pool, whereby if anyone suffers, in body or soul, he must walk through the fountain to be healed and cleansed of pain. The fountain, they promise, will resume operation, and all the sick residents of the city will return and purge themselves in it.

New York has known quite a few crises in recent years, but the uncertainty brought about by the COVID-19 pandemic reminded many of the city’s veterans of two other times — the period following 9/11 and the height of the AIDS crisis; attacks from within and from without, but mostly a jolting moment that affects everyone, whose consequences, immediate as well as distant, are hard to even imagine.

7 PM

As a token of appreciation for the work of the medical personnel during the COVID-19 crisis, and following the lockdowns that left us in our homes, people around the world

Via meticulous editing, Weiss presents a video collage that connects the different times: between moments of despair and moments of respite, between the parks and spontaneous gatherings, movement restrictions and lockdowns. While the act of photography itself is always a matter of selecting and choosing — what will go into the picture and what will be left out of it — the collage technique allows Weiss to layer multiple meanings, histories, and contexts. The documented image is her raw material, from which she cuts and paints, builds new scenes and creates a different, parallel, possible reality. While the common use of advanced editing technologies is to falsify reality and present it as different from what it was, Weiss's video collages bring us closer to reality as experienced.

In **Empires**, Weiss looks out of the Egyptian Wing of the Metropolitan Museum of Art, a tribute to a 3,000-year-old historical empire, toward Central Park. She presents a park divided into an earthly world — children in masks playing in the snow as part of the “new normal,” and an upperworld — a raging storm and an angel smashing the windows of the Egyptian wing, hinting, maybe warning, of the possible end of the American empire; an empire that in 2020 found itself in political strain around a controversial leader, experiencing an intense wave of popular protests and paralyzed by a virus, which it failed to vanquish.

In **7 PM**, Weiss peeks at the balconies and roofs of the surrounding houses, at the people who come out at fixed times to applaud first responders, and perhaps to be part of something bigger, if only momentarily. The theatrical applause to a recipient who is invisible to us and the applauders alike, is directed in the gallery to the other video works, and also to us, the masked spectators, the subjects of the exhibition, no less than those photographed in it.

In the only work that is a single unedited photograph, Weiss perpetuates Will on the eve of the American Independence Day celebrations. As darkness slowly descends on the park and fireworks explode in the background, Will sings the country song about Pancho and Lefty. In a performance for the lone viewer, he sings: “The desert’s

quiet, Cleveland’s cold, And so the story ends we’re told.” Weiss, who was born in Cleveland and immigrated as a child to the desert which is the Land of Israel, who shifted her life and identity from snow to sun, finds herself celebrating her fortieth birthday in Central Park among strangers, facing the possibilities in front of her and trying to figure out where her story begins and where it is going to end.

Less than two years later, we still don’t know what the end of the COVID-19 crisis will look like. We have not yet gone through enough to understand how the pandemic, with its lockdowns and quarantines, has affected us. But our eye — at times critical, at times nostalgic, and most of the time much less self-confident than before — has already begun processing the data, already trying to form a perspective for itself.

Geologists talk about “deep time,” the time it takes for geological processes to occur; a time so vast that it stretches the human perception of time to the limit. Physicists talk about “real time,” the actual time it takes for a computer to solve a problem, in which such devices as the television and the computer allow us to connect in global time; a time that connects us all to the same thing at the same moment, in the past two years more than ever.

Weiss introduces another option for thinking about time: augmented time which allows forward and backward observation at layers of reality that take place at different times and in different places simultaneously, crystallizing to form one image. It is the image of the intermediate moment, a moment in which the eastern face of the sky is reddened, and we try to make up our mind whether this is the sunset, or maybe it is already the beginning of a new day.

Eastern Skies Blush

Vardit Gross

During 2020 the elasticity of time changed. The minutes and hours lost their assigned meaning as markers indicating the beginnings and endings of days, the time to leave the house or meet with people. The sun just rose, and it was already setting; the days became one long twilight. Space also changed abruptly: countries shut down, movement was restricted, the domestic and the public realms were redefined. Over the course of long months, people found themselves bewildered and uncertain not only regarding the future, but also regarding the moment they were currently experiencing.

The COVID-19 pandemic caught the world confused and unprepared. It caught Hinda Weiss in New York in between apartments. Without a permanent place to live, in days of constantly changing plans, she found herself roaming the streets from which those who could afford it had escaped, photographing the public spaces that were changing right in front of her. Between ambulance sirens and the roar of helicopters, between the applause for the medical staff and the calls of the Black Lives Matter protest against the police, Weiss captured spontaneous events, that are details of an evolving image. She walked the empty streets and parks with Will Chang, with whom she spent these months, when it was unclear what is more dangerous — to be together or to be alone.

Despite the call to stay indoors, and in the absence of open public spaces, the city streets became centers of action. The confusion, fear, and pain gave rise to a creative space: the cafés took to the sidewalks, musicians and dancers rehearsed in the park, work meetings moved to the bench around the corner. Weddings and parties were spread over the gardens, guests gathered on the balconies. In the midst of the pandemic, urban dwellers who remained in the metropolis found each other — met at the neighborhood grocery store, became acquainted with the neighbor upstairs.

Eastern Skies Blush

Hinda Weiss

2021

Curator **Vardit Gross**

Artport Staff:

Director **Vardit Gross**

Residency program coordinator **Yael Moshe**

Exhibition and events producer **Naama Haneman**

Gallery assistant & social media **Nitzan Gaon**

Performer, musician, and inspiration **William K. Chang**

Graphic design **Studio Gimel2**

PR **The Art Platform**

English translation **Daria Kassovsky**

Multimedia **Pro-AV**

Exhibition Installation **Sassi Mazor**

Supervising sound editor **Ronen Nagal**

Re-recording mixer **Nati Taub**

Sound editor **Roni Abelha**

Sound studio **Sound Around**

The exhibition was produced with the support of:

The Israel Lottery Council for Culture & Arts

Division of Culture and the Arts, Tel Aviv-Yafo Municipality

The Yehoshua Rabinovich Tel Aviv Foundation for the Arts

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation:

Jason Arison (Chairman), Shlomit De-Vries (CEO),

Rachel Cohen (Deputy CEO and CFO),

Yifat Shmulevich (VP of social investments)

Advisory Board: Dan Muggia, Ido Barel, Ilan De-Vries,

Mira Lapidot, Sally Haftel Naveh

